Вінницькій Єрусалимці

Зламались крихітні заулки
і розтрусились між халуп.
Тут на порогах навіть мулко,
тут посковзнувся кожен слуп;
тут кожен дах, як журне чоло,
і кожна шибка, як сльоза:
не раз топтала їх додолу
важка розлючена гроза;
не раз із попелу розпуки
над станом обгорілих стін
побитих кроков чорні руки
підносили німий проклін.
В тісних кутках і заворотах,
де тінь сліди свої хова,
гніздиться вікова скорбота,
немов стривожена сова.
Зігнулись бідні нерозважні
над ретязями довгих літ, —
і тільки смітник неосяжний
розпух, як випнутий живіт,
і та в нападах тупого нуду
синагогальний шестикут
сухою мудрістю талмуду
втішає вимучений люд.
Узяте в кам’яні лабети
тісного міста – без пуття
хитруєш ти, нужденне гетто,
само з собою і з життям;
латаєш бебехи драптливі
сліпої долі, і стежки
твої згубили перспективи

в завулках темних і грузьких…
А вже виходить із орбіти
стара підтоптана земля, —
і по степах крилатий вітер
нові розчісує поля.
Зведись і ти з старого бруду,
виходь на росяні лани —
і в пшеницях – на повні груди
простором соняшним дихни!